

EL TOPÒNIM DE L'ESCALA ES EL NOM D'UN ACCIDENT GEOGRÀFIC

En el llibre de l'APLEC de sardanes del 1 de maig de 1984, afirmaven que el topònim de L'Escala provenia de l'acció geogràfica que fa el massís del Montgrí i la Muntanya Gran, una forma esglaonada, especialment si es veu el relleu muntanyós des de dins de la mar.

La confirmació ens ve en el cas de la costa de l'Alguer, a l'Illa de Sardenya, a on hi ha un accident geogràfic igual al de la nostra costa, que s'en diu la SCALA PICCADA.

La muntanya de la Scala Piccada s'aixeca en la costa, a vuit quilòmetres al Sud de la ciutat catalana parlant de l'Alguer. Per anar-hi, cal enfilarse per la carretera que va a Villanova. L'alçada del puig més alt es de quatre-cents metres. La serralada es plena de palmes (margallons) com els que hi ha a sobre del Puig de la Palma, en la nostra Muntanya Gran. El paisatge es molt semblant en els dos indrets separats per tantes milles marítimes.

Aquesta referència sarda ve a compte de que en el referit article del llibre de l'Aplec sardanístic, dèiem que coneixem varis accidents de muntanya amb el nom de l'escala, en l'àrea del Pirineu català i d'altres indrets de la Catalunya interior, però, avui fem menció de la Scala Piccada, nom llatí com el nostre i tots els altres casos, ja que en l'acció geogràfica sarda es coster com el de la costa brava que va des del Port de L'Escala fins les Illes Medes i L'Estartit.

Al costat d'Alguer hi ha el Capo Caccia, amb les seves famoses grottes marítimes, que té la mateixa forma de lleó ajegut que el Cap Castell i Roca Foradada, en la nostra costa. A més, en aquest lloc de la costa de l'Alguer hi ha un illot que s'en diu la Foradada, com la nostra, la de Port-bou, la de la Fosca de Palamós, etc. La repetició de noms a la costa de la Mediterrània es una constant, com és lògic.

Esperem que l'origen del nom del Port de L'Escala quedi definitivament aclarat, tinguent en compte que amb el nom plural de les SCALAE el tenim documentat des dels temps de l'Imperi de Roma.

Miquel-Didac Piñero i Costa.

EDUCAR PER A LA LIBERTAT

La llibertat individual inherent a tota persona dona el dret de fer tot allò que la llei no prohibeix i els bons costums no desaproven. Però en el àmbit infantil cap nen, si no se l'educa, sabrà accomplir un bon ús d'aquest dret per aquest motiu l'escola té per missió, entre altres, educar per a la llibertat.

Avui en dia és corrent sentir pronunciar, entre la gent, gran frases com aquestes, referint-se a la joventut actual: "Si no hi hagués tanta llibertat". "Volien obrir per si sols i...", "Se'ls dona tot el que desitgen i encara..." "Estan tan ben acompanyats que...", i un reguitzell més d'expressions semblants. Reflexions d'aquests tipus topen irremediament amb el pensament juvenil que es decanta cap a un sistema de vida més lliberal.

L'adult coneix els límits de la seva llibertat, doncs unes lleis regulen la seva vida i es veu obligat a supeditar-se a elles. Una bona educació ha de tenir en compte aquesta realitat, essent una missió primordial de tot educador refrenar un infant enfront dels seus impulsos o rampells, sempre que

siguin contraris a una obediència raonable, puix el centre de l'educació no és l'educand com a individu, sinó com a ésser social i en conseqüència se l'ha d'educar en el respecte a uns principis i per a la convivència amb els altres. L'expressió popularitzada: "La llibertat d'una persona acaba quan comença la llibertat d'una altra", encerca una gran veritat ensenyant al nen a sentir-se responsable dels seus propis actes se l'ajuda a adonar-se'n de que és ell mateix qui es castiga no obeint i que l'educador sols es limita a fer valdre la justícia.

Si es fes conscienciosament l'inventari de les diferents etapes de la vida d'una persona es veuria com el bebè està sotmès a un rigorós horari de nutrició, a un ritme periòdic de vacunacions, a un control de pes, etc. L'alumne es deu a una normativa pedagògica que l'obliga a acatar un minuciós horari de classe, unes normes disciplinàries, uns obligats treballs escolars, etc. L'adult se sent impellit vers un treball o professió i actua d'acord amb les obligacions derivades d'aquesta ocupació. El vell tampoc queda al marge d'unes obligacions derivades d'aquesta ocupació. El vell tampoc queda al marge d'unes obligades pautes pròpies de la seva edat. De tot es dedueix que un estudi d'aquesta índole ens facilitaria la següent conclusió: La nostra manera de viure està condicionada a uns criteris models dels quals no podem inhibir-nos.

J.F. Herbart, filòsof i pedagog alemany, en la seva obra "Pedagogia General" no concibeix l'educació sense instrucció (encara que no sigui l'únic mitjà), Així, comparativament, tampoc es concibeix l'educació sense la formació per a la llibertat (encara que no sigui l'únic fi).

La primera i principal entitat educadora, en el cor de la qual neix l'infant, és la família; encara que ens trobem sovint enfront d'una paradoxa: Sembla que la institució familiar va perdent progressivament moltes de les seves possibilitats educadores; però, al mateix temps, en el estudi objectiu dels problemes educatius resalta cada vegada més el valor de la família en el desenvolupament humà. D'aquí ve que molts pedagogs es queixen d'ésser injustament acusats del fracàs de la seva activitat educadora, quan de fet, la resta de la societat, inclosa la família, refusa prendre part en la difícil tasca de l'educació. John Locke, filòsof anglès, en la seva obra "Alguns pensaments sobre l'educació" escrigué: "Quasi m'atreveixo a afirmar que per cada deu homes que trobem, nou com a mínim, bons o dolents, ho són per l'educació que han rebut".

Si la societat fos veritablement una "Societat Educadora" en el sentit que irradiés educació per a tots costats, així com que la relació educativa "escola-societat" fos reversible, s'hauria avançat un gran pas; però dissortadament això no es dona sempre, perquè una part de la societat creu que la llibertat individual es desenvolupa en un camp poc ampli amb massa frustracions, a les quals planta cara amb el suport del "lliure albir".

Si el nen reb una educació no encaminada cap a una obligada subjecció a uns preceptes ètics, a un respecte al proïsme, a una consideració per la disciplina educativa, a una vida organitzada..., la seva llibertat, de moment, es trobarà exempta d'obstacles. Serà més tard, en el futur, quan la societat es cuidi de provocar frustracions, el moment en que la llibertat esdevindrà intolerable per la seva aprovació.

Pilar Pellicer de Gispert.